

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Valerii Reginaldi Bvrgvndi Seqvani E Societ: Iesv,
Praxis Fori Poenitentialis**

Ad Directionem Confessarii, In Vsv Sacri sui muneris ...

Regnault, Valère

Mogvntiæ, 1617

Cap. 2. De eo, qui absoluere potest ab excommunicatione lata ab homine,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78322](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78322)

verborum: à suo Episcopo, vel à proprio Sacerdote poterit beneficium absolutionis obtinere. Item etiam ex ratione generali, quæ subiicitur; quadrante similiter in utrumque, sicut: & in utramque excommunicationem: ut maiorem quàm minorem: ea enim est. Quia conditor canonis, eius absolutionem sibi specialiter non retinuit, eo ipso concessisse videtur facultatem aliis, relaxandi.

16. Neque dici potest per illos, quibus sit talis commissio, intelligi solos habentes iurisdictionem in foro externo. Nam etiam Parochus non habet talem ratione sui officij, habere tamen potest ex commissione; ita ut nihil ea ex parte impediatur, quin ad ipsam interpretationem extendatur commissio facta in proposito cap. Nuper: præsertim cum excommunicatio cuius relaxationem committitur, sit pœna quam ius Ecclesiasticum, sicut reatus æterni supplicij pœna est, quam ius diuinum imponit ob aliquod peccatum mortale: merito is qui potestatem habet illud (atque adeo reatum æterni supplicij) tollendi per absolutionem, censetur habere pariter (impositâ competenti pœnitentiâ) tollendi excommunicationem ex eo sequentem & quasi naturam, nisi Superior voluntatem suam aliam declaret, ut solet per reservationem. At verò Parochus in sua Parochia, sicut & quilibet Prælati Episcopo inferior, in suo collegio vel conuentu, iure diuino & ordinario, eo ipso quod habet iurisdictionem in foro pœnitentiâ, à quocumque peccato cuiuscumque generis, quia iure diuino nullum est reservatum, potest absolueret: nisi ab homine, hoc est, à Papa vel ab alio Superiore, ipsum referretur. Quare ubi non impedit peccati vel excommunicationis reservatio, idem Parochus suos subditos non minus quam alius Episcopo inferior, censendus est posse absolueret ab excommunicatione non reservata.

17. Quod procedit etiam si illam extra Parochiam incurrit iuxta sententiam receptam teste Nauarr. in Enchir. cap. 27. num. 39. sub finem. Procedit etiam siue excommunicatio sit à iure communi lata per summum Pontificem, aut Concilium generale: siue à iure particulari, lata per Episcopum, aut Episcopalem Synodum vel Concilium provinciale; vt Doctores communiter intelligere notat Suarez in cit. l. c. 3. num. 20. eo quod Papa in eod. cap. Nuper generaliter verbis canonis utatur dicens: Quia conditor canonis &c. ita vt quicumque canonem, à quocumque conditus, esset, comprehendit. In quo non facit iniuriam Episcopis, si pro summa sua auctoritate præscribat modum seruandum in ferenda excommunicatione: cum per id non adimat illis potestatem referuandâ.

Procedit adhuc quantumcumque tale ius particulare sit à Papa confirmatum, nisi confirmando absolutionem referuaret: quia confirmari à Papa aliquid statutum non est maioris roboris & momenti, quam ab ipso conditum esse, vt bene Syluester argumentatur, Absolutio 2. num. 4.

18. Ad fundamentum autem sententiæ eorum qui in proposta difficultate partem negantem sequuntur, respondendum est: Parochum non absolueret propria auctoritate ab excommunicatione non reservata: sed ex commissione quæ iuxta propositum cap. Nuper, illi conditor canonis eam decernentis facta est eo ipso, quod eius absolutionem nec sibi nec alteri referuauit. Iaque licet concedamus excommunicare & ab excommunicatione absolueret ad eandem potestatem spectare: tamen quia Parochis ea committitur tantum ad absoluendum, non autem ad excommunicandum, negantes ipsum posse excommunicare, asserimus posse ab excommunicatione absolueret. Quod si aliquando inter casus Episcopo referuatos inueniatur numerata excommunicatio iuris: id accipi debet de reservatione quoad forum externum, prout notat Henriquez in cit. § 5. Pro quo foro, non esse factam commissionem in dicto cap. Nuper, sed tantum pro interno, declarauit consuetudo vtendi eadem.

19. Vnde est, prout loco cit. Nauarr. attingit: quod ea accipienda sit vt procedat tantum quoad forum conscientie: nempe vt possit quidem Parochus absolueret ab ea excommunicatione in foro Pœnitentiâ, non autem in foro contentioso: & absolutus ab ipso, restituitur quidem participationi Sacramentorum & communi præcui Ecclesie; manet tamen obnoxius pœnisi fori contentiosi: quales sunt repellere ab agē-

do: iudicari inhabilis ad beneficium obtinendum: & huiusmodi alia. Ceterum si Episcopus aliquas excommunicationes nulli à iuris conditor referuatas sibi referuaret, non posset Parochus ab his ne quidem in foro Pœnitentiâ suos subditos absolueret: vt expressit Angelus Absolutio 1. num. 2. Et ratio esse potest, quod tale privilegium sit favor factus ipsis quoque Episcopis qui proinde eis prædicare non debent.

20. Potro quod de Parochis dicimus similiter intelligendum est de simplici Sacerdote, qui licentiam audiendi confessiones habet, siue ab eodem Parochi siue à quouis alio Ordinario, qui potest iuxta cap. finale. De officio ordin. eam dare. Ita sentiunt es authores refert Henricus, loco citato in marg. l. Y, Probatur verò quia simplex Sacerdos per huiusmodi licentiam acquirit subditos, quos in foro pœnitentiâ non secus ac Parochus potest à mortalibus absolueret. Quæ igitur ratione Canonis conditor nulli referuando absolutionem ab excommunicatione, præsumitur illam Parochi committeret, præsumetur etiam committeret eiusmodi Sacerdoti. Confirmatur: quia appellatio proprii Sacerdotis extenditur ad omnem illum qui iurisdictionem habet absolueret à peccatis mortalibus: cum quatenus munus eiusmodi exerceat, Vicem subeat proprii Sacerdotis. Quo fit vt absolutio quæ ipso iure committitur proprio Sacerdoti, ei quoque competere intelligi possit: præsertim cum, vt nomen, sic munus habet cum Ordinario commune, absolueret à mortalibus: sicque rationes ante propositas pro Parochi, pariter pro eo procedunt.

21. Nonnulla autem in contrarium obicit possunt, quæ Suarez in sequenti l. c. 4. num. 10. & aliquot sequentibus proponit, & bene soluit. Satis est notare ad occurrendum illis: quando simplici Sacerdoti licentia simpliciter datur audiendi confessiones, licentiam absolueret ab excommunicatione simul dari: non tamen ab eodem à quo illa datur sed à iure de quo agimus. Item simplicem Sacerdotem ex ipso quod absolueret potest à peccato veniali, habere à iure potestatem absolueret à minore excommunicatione, quæ est eiusdem absolutionis impedimentum, nec referuatur Superiori.

22. Aduerte obiter Religiosis sub excommunicatione referuata Papæ prohibitum esse in Clementina 1. De privilegiis, ne absoluant quemquam excommunicatum à canone; præterquam in casibus expressis à iure (nempe de sententiâ excommunic. cap. Monachi, & cap. Cum illorum) vt glossa ad eandem Clement. notat verbo Expressis: vel ad quos extendantur privilegia Sedis Apostolicæ, quæ fuerint ipsis concessa. Quo fit vt probe tenere debeant quæ & quanta sunt talia privilegia.

CAPVT II.

De eo qui absolueret potest ab excommunicatione lata ab homine.

SVM MARI VM.

23. Generale documentum dicitur proposita.
24. Ampliationes regulæ eum qui excommunicationem tulit posse ab ea absolueret.
25. Successor potest absolueret excommunicatum à suo prædecessore.
26. Potest & Superior, ab inferiore excommunicatum.
27. Quatenus non possit aut non debeat Episcopus absolueret ab excommunicatione lata per suum inferiorem.
28. Archiepiscopus non potest absolueret excommunicatum à suo Suffraganeo, nisi appellatum sit ad ipsum.
29. Qui excommunicationem tulit, potest per suam delegatum ab ea absolueret.
30. Ab excommunicatione generaliter lata ab homine, idem potest absolueret, qui à lata iure.
31. Casus in quibus is, qui tulit excommunicationem, non potest ab ea absolueret.
32. Is qui in aliquem nominatim tulit excommunicationem, non potest ab ea absolueret, si à Papa ex certa scientia confirmata sit eius sententia.
33. Ex mandato Pape excommunicans aliquem quando possit taliter excommunicatum absolueret.
34. De absolutione ab excommunicatione quam tulit sufficientem habens.

bens iurisdictionem: sed nondum Sacerdos.

35 Participans in crimine cum excommunicato ab homine, non potest ab alio absolui, quam ab eo qui excommunicauit, vel ab ipsius Superiore.

23. Generaliter statuitur, Eum ab excommunicatione lata ab homine posse absolueri, qui illam tulit, aut qui ei succedit in iurisdictione, aut qui Superior est ipsius in iurisdictione, aut qui fuerit ad id delegatus legitime. Atque quin possit is qui tulit quamdiu retinet suam excommunicandi potestatem dubium non est, cum absolueri sit illius cuius est ligare, ex cap. Si Petrus 24. quæst. 1. Idque Vgolinus De censuris tabulari cap. 4. in initio, ait esse pro regula communiter receptam à doctoribus, quorum aliquot citat.

24. Et docet procedere non tantum in excommunicatione, sed etiam in suspensione & interdicto. Item procedere siue generaliter siue specialiter & nominatim lata fuerit excommunicatio. Item procedere quoad absolutionem, sic & quoad sententiæ propriæ reuocationem faciendam, quando ante eam impletam interuenierit aliquid propter quod debeat talis reuocatio fieri. Item procedere quantumuis per talem sententiam obligatus ab ordinario iudice, appellatur ad Superiores; etiam postquam idem Superior appellationem admiserit. Item procedere etiam si excommunicatus in aliam diocesium domicilium postea transferat. Item etiam si excommunicatus sit mortuus, cuius absolutionem hæres procurare debeat iuxta cap. A nobis 2. de sentent. excommunic. Item etiam si excommunicatus ingrediatur religionem. Nam si mors naturalis non impedit, quominus debeat is à suo excommunicatore absolui, multo minus impedit mors civilis. Item procedere siue Ordinarius sit vna singularis persona, siue aliquod Collegium, & Capitulum Ecclesiæ Cathedralis, aut Concilium, siue generale siue particulare. Patitur autem eadem regula aliquot exceptiones, sed quæ factis ex post dicendis notæ esse poterunt.

25. Quod possit quoque absolueri successor, hoc est ille qui succedit in eadem iurisdictione, siue succedat in eadem dignitate vt Episcopo Episcopus; siue non: vt Episcopo Capitulum Sede vacante, vel administrator datus Ecclesiæ Cathedrali, deducitur ex cap. Si Episcopus 11. quæst. 3. Et confirmatur, quia talis cum eo cui succedit, sicut & ille quilibet Vicarius est in omnibus, reputatur eadem persona esse cum illo. De qua re videri potest Vgolinus in eodem cap. 4. §. 3.

26. Quod item possit Superior habens plenam in excommunicatum, æquè ac excommunicator iurisdictione, dubium esse non potest. Nam iurisdictione in aliqua diocesi competens Prælati inferiori, ita est accipienda, vt Superiorem ordinatiam iurisdictione, quam in eadem habet, minimè priuet. Atque hinc est, quod Papa cum sit superior omni alio Iudice Ecclesiastico; & in quemlibet fidelium plenissimam habeat iurisdictionem, potest absolueri ab excommunicatione prolata à quocumque alio Prælato. Item quod Episcopus (quandoquidem sic est ordinarius in sua diocesi ex capite primo De offic. ordin. nisi exemptio impediatur) potest non tantum à suo Vicario aut ab alio suo delegato, sed etiam ab Archidiacono & ceteris Prælati inferioribus excommunicatos absolueri in eadem diocesi, Hanc esse communem sententiam pluribus in eam citatis notat idem Vgolinus in precedentii §. 1. num. 1.

47. Sed aduerte ex Syluestro in verbo Absolutio 2. num. 1. intelligendam esse cum exceptione indicata in cap. Romana. De appellationibus in 6. §. ab Archidiacono: nisi Prælati inferior habeat ex consuetudine, vt excommunicatus à se non possit ab Episcopo absolui: vt censetur habere iuxta doctrinam Paludani in 4. distincti. 18. quæst. 3. art. 2. Archidiaconi, aut Decani siue rurales siue Ecclesiæ collegiæ: talem de consuetudine habentes iurisdictionem, vt non appelletur ab eis ad Episcopum ipsum, sed ad Archiepiscopum, aut ad Papam. Addit Syluester malè facere Episcopum absolueri excommunicatum à Prælato inferiori (etiam si potestatem ad id habeat valdeque absoluat) non requisito ipsius consensu: ex cap. Per tuas De sentent. excommunic. Et ratio est, quia non seruat subdito suum ius. Addit præterea id quod de Episcopo respectu inferiorum Prælatorum dictum est, esse pari ratione intelligendum de provinciali cō-

paratione Priorum conuentualium sibi subditorum: nempe ipsum posse absolueri ab excommunicatione per eos lata in aliquem.

De Archiepiscopo autem respectu subditorum sui suffraganei non esse similiter intelligendum (de qua re vide Vgolinus in sequenti §. 2.) nisi in casu appellationis ab eodem Suffraganeo ad ipsum, ratio docet; quia non habet in eodem subditos plenitudinem potestatis: cum ipse Suffraganeus non habeat ab illo suam auctoritatem, sed à Sede Apostolica.

Quod denique delegatus excommunicantis possit absolui excommunicatum absolueri, patet tum per cap. Sacro §. Cauat. De sentent. excomm. cum dicitur, Alioquin ipse per se vel per alium, &c. munus ei absolutionis impendat. Tum quia delegatus in re sibi delegata, vices habet delegantis. De his videri potest Vgolinus in eod. cap. 4. & Georgius Sayrus alios referens in Theatro casuum conscientia lib. 2. cap. 20. nam dicitur in his hæere non videtur necessarium ad nostrum institutum; si addiderimus casus in quibus initio posita generalis propositio patitur exceptionem.

Casus in quibus alius, quam qui tulit, absoluit ab excommunicatione lata ab homine.

SECTIO VNICA.

Primum igitur si excommunicato lata sit ab homine generaliter: vt v. g. in omnes fures aut in omnes eos qui bona, lucra vel illi ablata retinet: non autem specialiter in aliquam determinatam personam: vt in Titium, vel Sempronium potest absolueri ab ea quicumque iuxta antedicta in precedent. cap. possit si à iure lata esset. Pro quo auctores referunt Nauarr. in Enchir. & Couarr. ad cap. Alma mater. De sentent. excommunic. in 6. ille cap. 27. n. 44. & bier. part. §. 11. num. 4. versu secundò, ubi in confirmationem adfert, quod in cap. Nuper De sentent. excommunic. facta sit generalis permissio, ambæque illæ excommunicationes multa habeant paria; imò non plus differant, quam quod vna sit statuta in perpetuum, non item altera. Quod cum ita sit, regula initio huius capituli tradita, erit tantum intelligenda de excommunicatione, qua specialiter seu nominatim quis excommunicatus est ab homine. Et si contrarium, (quod cum relatis à Sayro in cap. 20. numero secundo Vgolinus sequitur in memorato cap. 4. num. 3.) teneri posset quando præsumeretur probabiliter non esse intentionem excommunicantis, vt ab alio, quam à se absolueretur, censurâ per ipsius sententiam irretitus, ne auctoritas sua veniat in contemptum, aut ipse sine sibi proposito frustreretur. Tunc enim permissio cap. Nuper, non præcederet, cessante ratione quæ in eo redditur.

Secundò, etsi delegatus Papæ possit excommunicare non obedientem suæ sententiæ: tamen post annum à lata sententiâ definitiua, cui ille inobediens fuit, numerandum (non à lata excommunicatione) non potest eum absolueri: vt notant tum Nauarr. in Enchir. cap. 27. num. 40. tum plures alij, quorum meminit Georg. Sayrus in eodem cap. 20. num. 9. Probaturque per cap. Quærenti, De offic. deleg. iuncta glossa. Vnde pro tali absolutione recurrendum est ad Papam delegantem.

Tertiò, incendiarius potest ab Ordinario excommunicari & denunciari, sed post denuntiationem non potest ab eo absolui: sed à solo Papa: pro quo plures auctores idem Sayrus citat consequenter nu. 10. deduciturque ex cap. Tua nos, De sentent. excommunic.

Quartò, si quis postquam excommunicationem tulit, perdat suam iurisdictionem; vt sit cum amouetur à dignitate vel ab officio, ratione cuius iurisdictione illi competit: vel certe priuatur vsu iurisdictionis, vt accedit cum nominatim denuntiat excommunicatus; vel est notorius percussor Clerici. Tunc enim ab excommunicatione absolueri non possit pater: per rationem quam persequitur Vgolinus in eod. num. 12. Nimirum quia vt excommunicatio, sic & absolutio ab excommunicatione actus est iurisdictionis, quam exercere non potest, qui vel eam non habet, vel habet impeditam. Vnde etiam patet quod idem præmittit in fine precedentis nu. 10. per cap. Graue De præbendis post Panormit. ibid. n. 7. non posse Inferiorem à sua excommunicatione absol-

ere, quando Superior omnino id ei prohibuerit: vt Episcopus suo Vicario, & Papa cuiuscumque, siue Ordinario siue delegato. Tali enim prohibitione suspenditur vsus iurisdictionis.

Quintò, si excommunicatio in aliquem lata ab inferiori Indice, per Papam confirmetur, is qui tulit non potest ab ea absolueri; sed solus Papa, aut is cui ipse id negotij commiserit, secundum glossam finalem ad cap. Ex frequentibus De institutionibus: vbi Panormit. id probat, quia omnia quibus auctoritatem impertitur, ea facimus nostra: iuxta cap. Si Apostolica De præbendis in 6. Quare per dictam Papæ confirmationem, excommunicatio fiet Papalis, id est, à qua nemo nisi Papa aut is cui commiserit absolueri possit: non secus ac si ipsemet Papa eam tulisset. Idem docentes auctores citat Sayrus. in memorato capite 20. num. duodecimo.

Cæterum intelligendum est de excommunicatione quæ per sententiam hominis fertur in aliquem nominatim, confirmataque est à Papa ex certa scientia. Nam cum lata est per statutum inferioris, confirmatio Papæ non impedit illius absolutionem, nisi confirmando referret sibi eam, prout in præcedent. num. 17. habitum est. Neque item cum lata est generaliter: quia vt ante habitum etiam est num. 31. illius eadem est ratio, quæ latæ per statutum. Nec denique cum est à Papa confirmata, non ex certa scientia sed per simplicem confirmationem sine causæ cognitione; tunc enim qui tulit potest ab ea absolueri, vt admonet D. Anton. 3. part. tit. 24. c. 77. non procul ab initio & aliquot alij quorum meminit Georgius Sayrus in fine cit. n. 12.

Aduerte autem quod idem notat & ante eum Syluester Absolutio. 2. num. 5. confirmationem censeri ex certa scientia esse, quando tota causa Superiori explicatur: seu quando in eâ inferitur totus tenor rei confirmatæ: vel quando Papa videtur his aut similibus verbis, ex certa scientia: vel quando confirmat aliquid quod ipsemet vidit. Cum verò confirmat simpliciter non instructus aliter de negotio, dicitur confirmare in forma communi. Quæ confirmatio (inquit idem Syluest.) parum aut nihil operatur, impetraturque tantum ad incutiendum timorem.

Sextò, ille qui est merus executor, vt is cui Papa commisit vt abque aliqua causæ cognitione quempiam excommunicaret; postquam ipsum excommunicauit non potest absolueri. Ita sentientes auctores referunt Vgolinus & Sayrus: ille tab. i. c. 4. in princip. num. 13 & hic in eod. c. 20. num. 13. Probatur verò quia cum tali, tantummodo commissum sit excommunicare: ille absolueno, præteribit fines sui mandati, nec valebit absolutio; iuxta cap. finale de restitut. spoliat. Quod si cui Papa daret mandatum excommunicandi aliquem, simul committendo cognitionem causæ, posset vt excommunicatio ferretur, sic & ab ea absolueri; vt post D. Antoninum ante memoratum, notant Angelus & Syluester: ille Absolutio 2. nu. 1. & hic Absolutio 1. numero 3. vers. 6.

Si verò simpliciter alicui mandet, vt ferat excommunicationem in aliquem; neque addat eum cognitione, aut sine cognitione causæ: vt intelligatur, an si excommunicarit, possit absolueri excommunicatum: recurrendum est ad mandantis intentionem, quæ vt post Panormit. ad cap. fin. de officio delegati tradit Angelus loco citato: per verba mandati sic deprehendi potest. Si quidem dicat: intelleximus quod talis, &c. Quare mandamus veritate cognita vt excommunices, &c. intendit committere causæ cognitionem: & ideo qui virtute talis mandati excommunicauerit, poterit ab eadem excommunicatione absolueri. Sin verò dicat: Quod certificati sumus, quia talis, &c. Ideo mandamus vt excommunices, &c. quia committit nudam executionem: si is cui committitur, excommunicauerit: nõ poterit eum quem excommunicauit absolueri.

Postremò, si is qui excommunicationem tulit non est Sacerdos, potest quidem absolueri absolutione iudiciali, seu fori contentiosi: non autem absolutione sacramentali seu fori penitentiali, quæ requirit potestatem ordinis Sacerdotalis. Quod tamen non est ita accipiendum, quin is qui sufficientem iurisdictionem habet quamuis Sacerdos non sit, si absolueri possit ab excommunicatione, vt absolutio proficit in foro conscientie; & excommunicatus sit coram

Deo absolutus, maneatque liber ab excommunicatione, Cui enim Christus potestatem dedit excommunicandi, dedit & absolueno ab excommunicatione vt manifestum est ex verbis ipsius Mat. 18. Quæcumque alligaueris super terram, &c. neque absolutio à vinculo excommunicationis est sacramentalis, vt in absolueno requirit potestatem Sacerdotalis ordinis: sicut absolutio sacramentalis requirit; prout intelligitur ex verbis quibus est à Christo instituta. Ioan. 20. Quorum remisistis peccata, &c. Cuius differentie ratio sumi potest ex eo, quod vinculum peccati contrahatur per offensam Dei: vinculum excommunicationis verò contrahatur tantum per sententiam Iudicis Ecclesiastici. Itaque Prælati nondum Sacerdos, dicitur absolueri ab excommunicatione in foro iudiciali non in foro penitentiali: quia non potest absolueri simul à peccato mortali, seu contumaciâ, propter quam est incurta excommunicatione: quoniam id pertinet ad potestatem ordinis, quæ solis Sacerdotibus tradita est; ex Conc. Trid. sess. 14. c. 6. & ex instituto docuimus in li. i. c. 1. Admonet autem alijs citatis Sayrus in l. 2. c. 21. n. 1. si absolutio hæc faciendâ sit cum solemnibus precibus, & ceremoniis, de quibus postea, debere fieri per Sacerdotem, quod est rationabile.

Superest addendum: illud quod dictum est numero 30. de absolutione ab excommunicatione lata in aliquem nominatim ab homine: nempe eam dari posse tantum ab excommunicatore vel ab ipsius successore aut Superiore, extendi ad excommunicationem quam ius imponit participanti in crimine criminoso (quo nomine significatur crimen propter, quod excommunicatio illa fuerit imposita) cum eo qui illa ratione excommunicatus est ab Episcopo, non possit absolui, nisi ab hoc vel à successore aut Superiore ipsius iuxta cap. Nuper, De sentent. excommunicat. §. In primo articulo.

CAPVT III.

De eo qui absoluitur ab excommunicatione.

S V M M A R I V M.

- 36 Potest quis ab excommunicatione absolui inuitus.
- 37 Quando liceat absolueri ab excommunicatione inuitum.
- 38 Valida esse potest tatis absolutio, etiam illicitè data.
- 39 Potest quis absenti absolui ab excommunicatione.
- 40 Per procuratorem item aut per literas.
- 41 Ac etiam simpliciter sine illius, utamque ignorans potest.
- 42 Nulla est absolutio ab excommunicatione, absenti data à suo Superiore quando is est specialiter seu nominatim excommunicatus in diocesi in qua demorat.
- 43 Mortuus potest ab excommunicatione absolui, dummodo non discesserit contritus: & sine signis contritionis: & per quem, ac quò modo ille absolui debeat.
- 44 Quæ ratione censetur mortuus absolui ab excommunicatione.
- 45 Non valet absolutio ab excommunicatione si obtenta sit ex falsa causa.
- 46 Nisi absolvens illam dare intendat, etiam si falsa sit causa, quæ ei proponitur.
- 47 Idem ac de causa falsa, dicendum est de veritate tacita, quando eâ declarata non daretur absolutio.
- 48 Per metum grauem extorta absolutio ab excommunicatione, nulla est.
- 49 Pluribus excommunicationibus ligatus, in interno quidem foro non potest: in externo autem, potest ab vna absolui sine alia.
- 50 Quomodo cognoscatur num pluribus excommunicationibus irretitus sit ab omnibus absolui an ab aliquibus tantum.
- 51 Qui plurium hominum excommunicationibus irretitus est, à quo absoluitur.
- 52 Et si illicita sit absolutio ab excommunicatione data sub conditione de futuro, potest tamen esse valida.
- 53 Quando excommunicatio lata in aliquem donec satisfecerit, cesset sine absolutione, vel hanc requirat.
- 54 Quid sit & quotuplex sit absolutio ab excommunicatione ad reuocandum.
- 55 Talis Absolutio propriè dari non potest ab eo qui potestatem habet absolueno sine potestate excommunicandi.